paddenstoelvormig aanhangsel, dat de micropyle bevat, verder is de oppervlakte geheel met een netwerk voorzien, dat zelf fijn dwarsgestreept is, maar waarvan de mazen fijnkorrelig zijn. Zij liggen in groepen van meestal 2—7 dwars tegen elkaar, soms in nog grootere groepen of plekken aan de binnenzijde der bloembladeren van Nymphaea.

De pas uitgekomen larven hebben het typische mondskelet der Eumyidenlarven ; de mondhaken zijn zwart, het pharynxskelet geelbruin, aan de meeste segmenten is vooraan ventraal een band van haakjes en bovendien over 't geheele lichaam een lange fijne beharing, welke op elk segment in 3 dicht aaneensluitende gordels verdeeld is, die elk uit verscheidene rijen bestaan, aan het achtereinde dragen zij de achterstigmen als 2 kleine, spitse, parallelle uitsteeksels.

Het verdere verloop van het larvenleven bleef dus nog te onderzoeken. Daar dit voor mij te bezwaarlijk was, heb ik in 1939 hiervoor de hulp ingeroepen van een te Abcoude wonenden bioloog, den heer A. van der Werff, die ook op hydrobiologisch gebied zijn sporen al verdiend heeft, zich direct hiertoe bereid verklaarde, en in Juli de eieren ook dadelijk in de bloemen vond. Op 21 Juli ontving ik van hem eenige dichte bloemen ; in eene daarvan zaten 2 levende *Notiphila's*, in eene andere zes doode, in beide ook eenige eieren. De bloemen waren dus ook al boven water en open geweest. Eene der doode vliegen had eenige eieren in zich, die gelijk waren aan de in de bloemen gevondene. In September kreeg ik van hem bericht, dat hij de onder water zijnde deelen van Nymphaea had onderzocht, maar daarin geen spoor van larven of poppen had kunnen vinden. Hij heeft het plan, het onderzoek het volgend jaar te hervatten en opperde de meening, dat de dieren toch uit de bloemen zich zouden ontwikkelen, welke meening ook Rousseau heeft uitgesproken, maar wat mij onwaarschijnlijk leek, omdat de uitgekomen larven in massa de bloemen verlaten en op den bodem der schalen te vinden waren. Ook in modder van de Vreelandsche plassen bleven de larven niet in het leven. Inmiddels achtte ik het gewenscht, op dit hiaat in onze kennis van de bewoners dezer vorstelijke bloemen onzer zoete wateren de aandacht te vestigen.

J. C. H. DE MEIJERE.

Eine neue myrmecophile Phyllomyza, Phyllomyza pallida n. sp.

Stirne schwarz. Stirndreieck gleichseitig, etwas glänzend, graubraun, die Mitte der Stirne erreichend. Periorbiten etwas glänzend, oben mit 3 ors. Härchen auf der Stirne in 2 Reihen wie bei *securicornis*. Fühler schwarz, das 3. Glied nicht vergrössert, fast viereckig, die Borste am Oberrande etwas vor der vorderen Ecke, pubeszent. Taster gross und breit, gelb-

braun, am Ober- und Unterrand mit einigen Börstchen. Backen ca. ¼ der Augenhöhe breit, vorn mit einigen Borsten neben der Vibrisse, hinten mit ein Paar nach unten gerichteten Borsten.

Thorax graubaun, etwas glänzend, 4 d.c. vorhanden (3 hinter und 1 vor der Quernaht). Schildchen etwas heller, die Endborsten im unteren Teile nach aussen gebogen, die Endteile einander wieder zugeneigt. Schwinger weiss. Hinterleib bräunlich gelb, die Hinterränder sehr schmal dunkler. Beine: Hüften und Schenkel braun, die Schienen heller, bräunlich, an den Knieen und unteren Enden gelb, Tarsen gelb. Flügel glashell, letzter Abschnitt der 4. Längsader 4 mal so lang wie der vorletzte (die Entfernung der Queradern). Körper- und Flügellänge ca 2 mm.

Nunspeet 28.VII.1929, abends fliegend zwischen den herumkriechenden Ameisen eines Nestes von *Lasius fuliginosus* Latr., ein Exemplar ging mit den Ameisen nach innen. Mac Gillavry leg.

Nach Hennig's Bearbeitung der Phyllomyzinen in „Lindner" ist von den folgenden Arten eine Beziehung zu Ameisen bekannt geworden: *Ph. formicae* Schmitz, *donisthorpei* Schmitz, *beckeri* Kram., *securicornis* Fall. (fraglich), *equitans* Hendel.

Letztere hat im ganzen nur 3 d.c., ; keine Art hat einen so hellen Hinterleib, und ihre Schwinger sind höchstens gelb. Das vorliegende Ex. hat den Hinterleib strotzend von Eiern, ist also wohl sicher ausgefärbt.

J. C. H. DE MEIJERE.

Migreerende Lepidoptera.

Met groote belangstelling lees ik elk jaar het verslag van Capt. Dannreuther in het Januari-nummer van "The Entomologist" over de Britsche trekvlinderwaarnemingen in het voorafgaande jaar. Over de interessante conclusies, die daaruit voor ons te trekken zijn, wil ik het nu niet hebben, maar wel over de vraag, of ook wij in Nederland niet tot systematische waarnemingen van onze gewonere immigranten kunnen komen.

Hoewel wij natuurlijk niet dadelijk zulke belangrijke resultaten zullen bereiken als de Engelschen, ook, omdat het aantal waarnemers hier beduidend minder zal zijn, wil ik dit jaar toch pogen een bescheiden begin te maken met het verzamelen van gegevens over immigranten. Het spreekt van zelf, dat ik in de eerste plaats moet kunnen rekenen op de hulp van de lepidopterologen-leden der Ned. Ent. Ver. Maar ook onder de niet-lepidopterologen zullen er velen zijn, die belang stellen in het vraagstuk en die in elk geval wel een aantal van de zoo dadelijk te noemen Lepidoptera kennen.